

Sygn. akt II K 355/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniach 20.09.2017 r., 30.11.2017 r., 01.02.2018 r., 18.04.2018 r., 18.06.2018 r., 17.09.2018 r., 07.03.2019 r. sprawy

K. G. (1), syna P. i M. z domu R.,

urodzonego dnia (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 06 kwietnia 2015 r. do dnia 22 marca 2016 r. w G., kilkakrotnie groził M. G. (1) popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, w tym pozbawieniem życia, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, a mianowicie w przeciągu 5 lat przed odbyciem w okresie od dnia 15.11.2008 r. do dnia 12.11.2017 r. części kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k., za który został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., za które został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r. sygn.. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym SO w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

II. w dniu 13 listopada 2015 r. w G. groził A. B. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę - pozbawieniem życia, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, a mianowicie w przeciągu 5 lat przed odbyciem w okresie od dnia 15.11.2008 r. do dnia 12.11.2017 r. części kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k., za który został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., za które został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r. sygn.. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym SO w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

III. w miesiącu lipcu 2015 r. w G. przy użyciu wobec K. U. groźby popełnienia przestępstwa na jej szkodę – spowodowania uszkodzenia ciała, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, zmuszał ją do określonego zachowania, a mianowicie podania numeru telefonu do A. B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, a mianowicie w przeciągu 5 lat przed odbyciem w okresie od dnia

15.11.2008 r. do dnia 12.11.2017 r. części kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k., za który został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., za które został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r. sygn. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym SO w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14,

tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

I. oskarżonego K. G. (1) uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I. i III. aktu oskarżenia;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że wskazaną karę łączną pozbawienia wolności oskarżony odbywał w okresie od 15 listopada 2009 roku, czyn ten kwalifikuje z art. 190 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k. k. skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 1 pkt 1, § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. B. kwotę 1.461,24 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. na podstawie art. 632 pkt 2 k. p. k. kosztami procesu w zakresie czynów, od których popełnienia uniewinniono oskarżonego obciąża Skarb Państwa;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.092,96 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt II K 355/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. jest byłą konkubiną K. G. (1), żyła z nim w konkubinacie przez około 9 lat, z tego związku mają syna K. G. (2) (lat 15). K. G. (1) m.in. w okresie od 15.11.2009 r. do 12.11.2017 r. przebywał w Areszcie Śledczym w G., gdzie odbywał w karę 9 lat pozbawienia wolności. W kwietniu 2012 roku A. B. roku podjęła decyzję o zakończeniu związku z K. G. (3), a także rozpoczęła związek z nowym mężczyzną. Oskarżony, nie chcąc pogodzić się z jej decyzją, dzwonił do niej około 2- 3 razy w tygodniu, czasem nawet kilka razy dziennie, a gdy A. B. odmawiała rozmowy, oskarżony wyzywał ją, używając obelżywych słów. Aby zapobiec telefonom oskarżonego A. B. zmieniła numer telefonu.

Przebywając w jednostce penitencjarnej, K. G. (1) - zgodnie z orzeczeniem sądu rodzinnego - kontaktował się ze swoim synem K. G. (2), dzwoniąc w każdy czwartek z aparatu telefonicznego w areszcie śledczym na numer telefonu komórkowego syna, tj. 668-430-205. Oskarżony ustalił z A. B., że będzie dzwonił nieco przed godziną 18.00 i prosił, aby A. B. dopilnowała, by syn był w tym czasie gotowy do rozmowy. Zazwyczaj telefon odbierała A. B. i przekazywała słuchawkę synowi, ponieważ K. G. (2) niechętnie odbierał telefon i niechętnie utrzymywał z ojcem kontakt.

W dniu 13 listopada 2015 r. (piątek) K. G. (1) około godz. 12.50 zadzwonił na ww. nr telefonu, który odebrała A. B.. Oskarżony zaczął wyzywać A. B. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, obwiniając ją o brak kontaktu z synem.

A. B. odpowiedziała oskarżonemu :„to moja sprawa, co ja robię”, co jeszcze bardziej rozzłościło oskarżonego, który powiedział jej, aby „nie była taka mądra, bo on za niedługo będzie w domu i wtedy może sobie dzwonić na Policję, bo i tak nie zdąży, bo (oskarżony) jej rozjebie łeb”, mówił ponadto, że dzień jego wyjścia z Zakładu Karnego będzie ostatnim dniem życia pokrzywdzonej. Oskarżony wypowiadając te słowa krzyczał, ale w pewnej chwili połączenie zostało zerwane.

Ponadto A. B. dowiedziała się od K. U. – byłej szwagierki K. G. (1) - że telefonuje on do K. U. i prosi o numer telefonu A. B., deklaruje, że jak wyjdzie, to zabije A. B. przy użyciu siekiery.

Słowa K. G. (1) wzbudziły w A. B. obawę, że zostaną spełnione.

Przebywając w AŚ w inkryminowanym czasie K. G. (1) posiadał grupę i podgrupę klasyfikacyjną R-1/z i jego rozmowy telefoniczne podlegały kontroli, z zastrzeżeniem art. 8 § 3 Kodeksu karnego wykonawczego. Zdarzają się jednak sytuacje, iż osadzeni wykorzystują dyspozycję przepisu art. 8 § 3 k. w. i deklarując rozmowę z obrońcą, która nie podlega kontroli administracji, kontaktują się z innymi osobami.

Dowód: zeznania świadka A. B. – k. 273-275, 7-10, 82-83; pismo z AŚ w G. - k. 66, 81

K. G. (1) był wielokrotnie karany sędownie przed popełnieniem zarzucanych mu czynów, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r., sygn.. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., które to wyroki zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14, którym w miejsce ww. kar wymierzono K. G. (3) karę łączną 9 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 15.11.2009 r. do dnia 12.11.2017 r.

Dowód : dane o karalności – k. 145-147, 285-288, 422-424, 442-444; odpisy wyroków –k. 95-102, 149-153, 155-159, 169-189, 199-202

K. G. (1) został ponadto oskarżony w niniejszej sprawie o to, że :

1. w okresie od dnia 06 kwietnia 2015 r. do dnia 22 marca 2016 r. w G., kilkakrotnie groził M. G. (1) popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, w tym pozbawieniem życia, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, a mianowicie w przeciągu 5 lat przed odbyciem w okresie od dnia 15.11.2008 r. do dnia 12.11.2017 r. części kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k., za który został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., za które został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r. sygn. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym SO w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

2. w miesiącu lipcu 2015 r. w G. przy użyciu wobec K. U. groźby popełnienia przestępstwa na jej szkodę – spowodowania uszkodzenia ciała, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, zmuszał ją do określonego zachowania, a mianowicie podania numeru telefonu do A. B., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, a mianowicie w przeciągu 5 lat przed odbyciem w okresie od dnia 15.11.2008 r. do dnia 12.11.2017 r. części kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art.

157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k., za który został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., za które został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r. sygn. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym SO w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14,

tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

M. G. (1) była żoną K. G. (1)- małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód. K. N. i W. N. są córkami M. G. (1) i byłymi pasierbicami K. G. (1). K. U. jest byłą żoną brata K. G. (1), małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód.

okoliczność bezsporna

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony został poddany badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że K. G. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W ocenie biegłych oskarżony w odniesieniu do zarzucanych mu czynów, nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów pokierowania swoim postępowaniem, warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. nie mają zastosowania. Stan zdrowia K. G. (1) pozwala mu na udział w postępowaniu oraz prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód : opinia sądowo – psychiatryczna - k. 92-94

Oskarżony K. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 255-256v., 54-55, 195-196

Sąd zważył, co następuje :

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci zeznań świadka A. B., opinii sądowo – psychiatrycznej, jak również dokumentów urzędowych i prywatnych. Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części.

Sąd nie miał wątpliwości odnośnie wiarygodności zeznań świadka **A. B.**. Sąd dał wiarę pokrzywdzonej, że oskarżony K. G. (1) groził jej, dzwoniąc do niej z Aresztu Śledczego. Zeznania świadka były spójne, logiczne i konsekwentne. Zauważenia wymaga, że świadek za każdym razem wskazywała na te same okoliczności popełnienia czynu – oskarżony kierował do niej groźby w czasie rozmowy telefonicznej, dzwoniąc na nr telefonu jej syna. Co równie istotne, sposób zachowania i składania zeznań przez świadka nie wskazywał, aby celem A. B. było nadmierne oskarżanie K. G. (1) bądź by treść zeznań wynikała z chęci zemsty, zawiści bądź nienawiści. W ocenie Sądu, świadek rzeczowo i szczerze opisał przebieg wydarzeń z dnia 13.11.2015 r. Nie uszło uwadze Sądu, że oskarżony podnosił, iż obciążające go zeznania A. B. są wynikiem konfliktu pomiędzy nim a świadkiem z powodu sporu o opiekę nad wspólnym synem stron. Niemniej jednak Sąd nie podzielił tych argumentów oskarżonego, zauważenia wymaga bowiem, że z uwagi na kryminalną przeszłość K. G. (1) i wieloletnie przebywanie w placówkach penitencjarnych, A. B., jak się wydaje, nie miała powodów, by bać ograniczenia jej władzy rodzicielskiej z wniosku oskarżonego, jak i nie miała powodów, by mścić się na oskarżonym za złożenie takiego wniosku. Sąd dał też wiarę pokrzywdzonej, że powodem kierowania gróźb przez K. G. (1) była podjęta przez nią decyzja o zakończeniu ich związku oraz rozpoczęcie związku z nowym partnerem. Sąd dał ponadto wiarę A. B., że groźby oskarżonego wzbudziły w niej obawę, że zostaną spełnione.

W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z zeznań świadków **M. G. (2)** oraz **K. C. (1)**. Odnośnie zeznań M. G. (2) – matki oskarżonego, wskazać należy, że z uwagi na brak dowodów przeciwnych nie było podstaw, by odmówić im wiarygodności, choć należy podkreślić, że miały one dla sprawy znaczenie drugorzędne, albowiem na ich podstawie Sąd nie czynił ustaleń faktycznych. Co zaś się tyczy zeznań K. C. (1), to także temu świadkowi Sąd dał wiarę, niemniej

jednak należało mieć na uwadze, że świadek przekazał Sądowi informacje, które także nie miały kluczowego znaczenia dla poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie popełnienia przez oskarżonego czynu zarzucanego mu w punkcie I. aktu oskarżenia (na okoliczność popełnienia którego K. C. został powołany). K. C. (1) zeznał bowiem, że nie był świadkiem gróźb kierowanych przez oskarżonego wobec M. G. (1) ani też nie słyszał od niej, by K. G. (1) kierował w stosunku do niej groźby, co najwyżej słyszał kierowane pod jej adresem przez oskarżonego wyzwiska.

Za wiarygodne - w braku dowodów przeciwnych - Sąd uznał wyjaśnienia K. G. (1) jedynie w tej części, w której wskazywał, że nie groził M. G. (1) pozbawieniem życia ani K. U. uszkodzeniem ciała, jak też nie wymuszał na niej żadnego zachowania. Za niewiarygodną Sąd uznał tę część wyjaśnień, w której oskarżony zaprzeczał, że w dniu 13.11.2015 r. groził A. B. pozbawieniem życia. Wyjaśnienia K. G. (1) w tym zakresie nie były zgodne z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, nielogiczne, a przy tym sprzeczne z zeznaniami A. B., którym z powodów powyżej wskazanych Sąd dał wiarę. Sąd nie miał wątpliwości, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie miały na celu wyłącznie uniknięcie odpowiedzialności karnej za czyn, którego się dopuścił.

Świadkowie **M. G. (1)**, **K. N.**, **W. N.** oraz **K. U.** skorzystały z prawa do odmowy złożenia zeznań w postępowaniu sądowym, w związku z czym Sąd nie brał pod uwagę ich zeznań przy czynieniu ustaleń faktycznych.

W toku sprawy Sąd przesłuchał także świadków: **P. S.**, **E. N.**, **S. O.**, **M. K.**, **B. O.**, **K. R.**, **M. R.**, **K. D.** i **R. J.**, którzy to świadkowie są obecnymi bądź byłymi pracownikami Aresztu Śledczego w G. i zostali powołani przez Sąd na okoliczność czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I. aktu oskarżenia, którego miał się dopuścić przebywając w Areszcie Śledczym w G., podczas widzeń z M. G. (1). Żaden z ww. świadków nie miał wiedzy bądź nie pamiętał przestępczych ani żadnych innych wymagających interwencji funkcjonariuszy zachowań K. G. (1), co z uwagi na upływ czasu pomiędzy datą składania przez ww. osoby zeznań a czasem zachowań, jakich miał się dopuścić oskarżony, należy uznać za zrozumiałe. W związku z powyższym, zeznania tych osób nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem na ich podstawie nie można było poczynić żadnych ustaleń w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu.

Sąd oparł się na opinii biegłych z zakresu psychiatrii sporządzonej odnośnie osoby oskarżonego. Przedmiotowa opinia została wydana przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe w wymienionych dziedzinach nauki. Opinia jest przejrzysta, spójna i formułuje jasne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. Nie była też kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oparł się na ujawnionych w aktach sprawy dokumentach urzędowych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Tak samo należało ocenić dowody z dokumentów prywatnych zebranych w aktach sprawy.

Konfrontując ustalony stan faktyczny z przepisami ustawy, Sąd stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki uznania K. G. (1) winnym czynu zarzucanego mu w punkcie II. aktu oskarżenia. Brak jest bowiem wątpliwości, że w dniu 13 listopada 2015 roku oskarżony zadzwonił z AŚ w G. na numer telefonu swojego syna, który odebrała A. B., do której K. G. (1) powiedział, że gdy wyjdzie na wolność, to „rozjebie jej łeb”, a ponadto, że dzień jego wyjścia z aresztu śledczego będzie ostatnim dniem życia pokrzywdzonej.

Nie może również budzić wątpliwości, że powyższe słowa stanowiły groźbę popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k. k. na szkodę A. B.. Zdaniem Sądu, groźba ta mogła wzbudzić u pokrzywdzonej obawę, że zostanie spełniona, a obawa ta była uzasadniona. Nie sposób zapomnieć, że oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany, w tym głównie za czyny popełnione z użyciem przemocy, wymierzone przeciwko życiu i zdrowiu. Co więcej, jak wskazywała A. B., przed popełnieniem rozpatrywanego czynu pokrzywdzona miała już przykre doświadczenia z K. G. (3), który wielokrotnie wcześniej stosował wobec niej przemoc, co też było powodem jej decyzji o rozstaniu z nim.

Ponadto nie można było tracić z pola widzenia, że ww. czynu K. G. (1) dopuścił się w warunkach recydywy, tj. w przeciągu 5 lat przed odbyciem w okresie od dnia 15.11.2008 r. do dnia 12.11.2017 r. części kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k.

k., za który został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., za które został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r. sygn. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym SO w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. K. G. (1) jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynu K. G. (1) należało określić jako znaczny. Oskarżony swoim czynem godził w dobro prawne, jakim jest wolność od strachu, zastraszania, obawy przed popełnieniem przestępstwa. K. G. (1) zarzucanego mu czynu dokonał w zamiarze bezpośrednim. Godna napiętnowania jest również motywacja oskarżonego, czyn ten popełnił z błędnego powodu – z zazdrości bądź aby wyładować na pokrzywdzonej swoją agresję i niezadowolenie, że nie postępuje w sposób, jak życzyliby sobie tego oskarżony. Podkreślenia wymaga, że oskarżony przypisanego mu czynu dokonał w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, przebywając w jednostce penitencjarnej, przez co nie ma wątpliwości, że działał w sposób zuchwały, a odbywana przez niego długoletnia kara pozbawienia wolności w żadnej mierze nie spełniła swojej funkcji resocjalizacyjnej.

Wobec powyższego, w punkcie II. sentencji wyroku czyn z art. 190 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. popełniony na szkodę A. B. Sąd skazał K. G. (1) na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na niekorzyść K. G. (1) przemawiały okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej jego czynu (omówione powyżej), a zwłaszcza względ na rodzaj naruszonego dobra, przyświecającą mu motywację oraz zuchwały sposób zachowania sprawcy. Za okoliczność obciążającą należy również uznać sposób życia przed popełnieniem przestępstwa, w tym wielokrotną uprzednią karalność. Sąd miał na uwadze także, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Jednocześnie Sąd nie znalazł żadnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego.

Zdaniem Sądu, orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności było najtrafniejszym środkiem reakcji karnej, jaki można było zastosować wobec oskarżonego K. G. (1). Oskarżony dopuścił się czynu o znacznym stopniu szkodliwości społecznej, był wielokrotnie karany, a przypisany mu czyn popełnił w warunkach recydywy, podczas odbywania kary pozbawienia wolności za przestępstwa podobne. Dotychczasowa postawa życiowa oskarżonego oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą do głębi zdemoralizowanym i odpornym na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi mu z łatwością. Wobec takich osób konieczne jest konsekwentne karanie nawet za stosunkowo drobne przestępstwa. Postawa oskarżonego nie wskazuje na to, by żałował tego, co zrobił. Brak jest jakichkolwiek przesłanek pozwalających mieć nadzieję, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał obowiązującego porządku prawnego, a tym bardziej, że nie popełni kolejnego przestępstwa. Nie ma bowiem wątpliwości, że jeśli nawet odbywanie wieloletniej kary pozbawienia wolności i przebywanie w warunkach penitencjarnych nie odwiodło oskarżonego od popełniania w tym czasie kolejnego przestępstwa, to żadna inna kara niż pozbawienie wolności nie spełni swej ani wychowawczej ani zapobiegawczej funkcji. W ocenie Sądu, przebywanie oskarżonego na wolności stanowiłoby poważne zagrożenie dla społeczeństwa. Wydając niniejszy wyrok Sąd chciał uzmysłwić oskarżonemu, że dopuszczając się w przyszłości kolejnych przestępstw musi się liczyć z perspektywą osadzenia w zakładzie karnym. W ocenie Sądu, prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego K. G. (1) jest jednoznacznie negatywna.

W punkcie III. sentencji wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego K. G. (1) wynagrodzenie tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przyznana kwota jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

Jak wskazano powyżej, K. G. (1) stanął także pod zarzutem popełnienia czynu z art. 190 § 1 k. k. na szkodę M. G. (1) – w okresie od 06 kwietnia 2015 r. do dnia 22 marca 2016 r. w G. oskarżony miał kilkukrotnie grozić wymienionej popełnieniem przestępstwa na jej szkodę, w tym pozbawieniem życia, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźby te zostaną spełnione (pkt I. aktu oskarżenia) Ponadto K. G. (1) zarzucono także popełnienie czynu z art. 191 § 1 k. k. na szkodę K. U. – w lipcu 2015 r. w G. przy użyciu wobec K. U. groźby popełnienia przestępstwa na jej szkodę – spowodowania uszkodzenia ciała, czym wzbudził w zagrożonej uzasadnioną obawę, że groźba ta zostanie spełniona, zmuszał ją do określonego zachowania, a mianowicie podania numeru telefonu do A. B. (pkt III. aktu oskarżenia). Przy czym obu ww. czynów oskarżony miał się dopuścić w warunkach powrotu do przestępstwa, a mianowicie w przeciagu 5 lat przed odbyciem w okresie od dnia 15.11.2008 r. do dnia 12.11.2017 r. części kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k., za który został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku Wydział II Karny z dnia 02.08.2009 r. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 191 § 2 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. z art. 193 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k., z art. 190 § 1 k. k., za które został skazany wyrokiem SR Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21.12.2012 r. sygn.. akt XI K 43/10 na karę łączną 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, objętych wyrokiem łącznym SO w Gdańsku Wydział IV Karny z dnia 28.05.2014 r. sygn. akt IV K 47/14.

Oskarżony K. G. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym nie przyznał się do popełnienia tych czynów.

W toku postępowania przygotowawczego Prokurator na okoliczności popełnienia przez oskarżonego ww. czynów przeprowadził dowody w postaci zeznań świadków : M. G. (1), K. N., W. N. oraz K. U.. M. G. (1) jest byłą żoną oskarżonego, a pouczona przez Sąd o prawie do odmowy złożenia zeznań w myśl art. 182 k. p. k., oświadczyła, że chce z tego prawa skorzystać. K. N. i W. N. to córki M. G. (1) i były pasierbice oskarżonego, którym na podstawie art. 182 § 1 i 2 k.p.k. także przysługiwało prawo do odmowy składania zeznań. Są to bowiem osoby powinowate dla oskarżonego, gdyż powinowactwo trwa mimo ustania małżeństwa, a przysługujące powinowatemu prawo do odmowy zeznań nie dezaktualizuje się na skutek ustania małżeństwa jego krewnego z oskarżonym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. II KK 268/11). Pouczone o ww. prawie K. N. i W. N. oświadczyły, iż chcą z tego prawa skorzystać. K. U. to była żona brata K. G. (1). Także i temu świadkowi jako powinowatej w linii bocznej, na podstawie art. 182 § 1 i 2 k. p. k. przysługiwało prawo do odmowy składania zeznań (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. II AKa 162/12), z którego świadek skorzystał.

W związku z odmową złożenia zeznań przez M. G. (1), K. N., W. N. oraz K. U., Sąd nie mógł korzystać z tych dowodów przy czynieniu ustaleń faktycznych.

Na okoliczność czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie I. aktu oskarżenia, w toku postępowania sądowego przeprowadzone zostały dowody w postaci : zeznań świadków M. G. (2) i K. C. (1), a także funkcjonariuszy Służby Więziennej z inkryminowanego okresu, tj. : P. S., E. N., S. O., M. K., B. O., K. R., M. R., K. D. i R. J.. Jak już wyżej wskazywano, żaden z funkcjonariuszy SW nie miał wiedzy odnośnie tego czynu.

Matka oskarżonego M. G. (2) zeznawała na korzyść syna, wskazując, że w czasie widzeń w Areszcie Śledczym, na jakie przychodziła wraz z M. G. (1) i jej córkami K. i W., relacje pomiędzy K. G. (3) a M. G. (1) były bardzo dobre, nie padały podczas nich ani wyzwiska ani groźby.

Natomiast K. C. (1) wskazywał, że był świadkiem jednej rozmowy telefonicznej M. G. (1) z oskarżonym (M. G. (1) włączyła tryb głośnomówiący), w czasie której K. G. (1) ubliżał pokrzywdzonej, używając słów na „k” i „h”. Świadek przyznał także, że wysłał oskarżonemu w czasie, gdy przebywał jednocześnie z nim z tej samej jednostce penitencjarnej, gryps (znajdujący się aktach sprawy –k. 293), w którym napisał oskarżonemu, że nie „życzy sobie by (K. G. (1)) do niej wydzwaniał”, jednak świadek zrobił to z własnej inicjatywy, a M. G. (1) skarżyła mu się jedynie, że oskarżony do niej dzwoni i jej ubliża. W swoich zeznaniach zatem świadek nie powoływał się na wiedzę bądź zasłyszaną od M. G. (1) bądź zaobserwowaną przez siebie odnośnie popełnienia przez K. G. (1) czynu zarzucanego mu w punkcie I. aktu oskarżenia.

W myśl art. 414 § 1 k. p. k., w razie stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k. p. k., sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny. Negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 1 k. p. k., tj. **brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia** odnosi się do sytuacji, gdy nie zebrano dostatecznych dowodów na potwierdzenie zaistnienia czynu. Przesłanka braku dowodów sprowadza się zatem do przyjęcia, że zebrane dowody nie wskazują na popełnienie czynu lub istnienie okoliczności potwierdzających zaistnienie czynu.

W ocenie Sądu, po analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznać należy, że żaden z dowodów przeprowadzonych na okoliczność popełnienia przez oskarżonego K. G. (1) czynów zarzucanych mu w punktach I. i III. aktu oskarżenia nie był wystarczający dla przypisania oskarżonemu winy. W konsekwencji powyższego, w punkcie I. sentencji wyroku, uniewinniono oskarżonego od popełnienia tych czynów.

W punkcie IV. i V. sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach sądowych. I tak w punkcie IV. Sąd obciążył Skarb Państwa tymi kosztami w części – w zakresie czynów, od których popełnienia K. G. (1) został uniewinniony, a w punkcie V. – w związku z częściowym skazaniem - zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierzył mu opłatę, gdyż swoim postępowaniem przyczynił się do ich powstania w tej części, nie znajdując jednocześnie podstaw do zwolnienia K. G. (1) z tego obowiązku.